

1904

Mindesang

om

Dampskibet „Victoria“s

grusfulde

Forlis og Undergang

den 23de November 1903

hvorved flere Menneskeliv gik tabt.

Pris 10 Øre.

Eftertryk forbydes.

Stjerdalen 1904

Georg Ranck's Forlag.

Forhandlere antages og erholder høi Rabat ved Henvendelse til Forlæggeren, Georg Ranck, Stjerdalshalven.

V box 4:115

Melodi: Hvo ikkun lader Herren raade.

Dingen Skrift og ingen Tale
Fuldt ud beskriver kan engang,
Hvad jeg forsøge vil at male
For Jer i denne Sørgefang!
Et Sorgens Bud om Landet lød,
Det handlede om Forlis og Død.

Utrolig er en Sjømands Farer
Og hvad han lide maa og kan,
Utallig er de store Skarer
Som fandt sin Død i salten Vand,
Skær det mange var som „blev“
Da „Nittien Hundred Tre“ vi skrev!

Ret som det var, man hørte melde
Om Skibbrud paa forskjellig Vis.
Men hvad især jeg vil fortælle
Er om „Victorias“ Forlis.
Om Angst og Nød og Død paa Kad
Nu lyde skal et Mindetvad!

Det var udi November Maaned
En Kvæld, den tre og tyvende;
Og Havet hvit sig brød og taarned'
Mens alt imellem Braatene
Man saa et Dampskib støvne frem.
— Men af — det naaede aldrig hjem.

Halvanden Mil kun fra Stavanger,
— Mens Havets Bulder rædsom klang —
Paa Kolnæsholmen ved Tananger
„Victoria“ sin Undergang
Med Gru og Skræk imøde gif.
D rædselsfulde Dieblit.

Paa Stranden hørtes Skibet ule
Om Hjælp — imens Raketterne
Imellem Havets Hyl og Tuden
Ret som det var man fik at se.
I Mørket under Stormens Brag
At hjælpe — var umulig Sag!

Uhyggeligen Ratten sænker
Sig over Hav og Land og Strand.
Forgjæves Skibet voldsomt kæmper
Igjennem Storm og Braat og Brand.
Til Brag det knuses mod et Skjær
Imellem skarpe Brændinger!

Da Ratten veg — og Dagen hæved
Bag Skjærs Rand, sig langsomt op:
Til Redning skyndsomt ud man stræved,
Man saa kun Skibets Mastetop.
End tordnede Havets fule Sang
Og varsled Død og Undergang!

Men hjække Mænd med Mod i Barmen
Foruden Frygt — med Tro til Gud
Til trods for Havets Brøl og Larmen
Til Redning lægger tappert ud.
Og paa et lavt og lidet Skjær
Sees fire — som var Døden nær!

De fire var to Passagerer,
En Dæksgut og en Maskinist.
Man redder dem og strax passerer
Man vidre uden Ro og Rist.
Da op i Skibets Mast man ser:
En Gysen griber En og Hver!

Thi hvit i Skibets Rig der hænger
Hal rædselsfuldt at tænke paa!
Styrmand Endresen! — men ei længer
Til Skibets Mast man ind kan naa.
Man raaber: „Spring i Sjøen Mand!“
Han gjorde saa — og frelst blev han!

Men mens han der i Riggen hvæved
Hans Blik faldt ned paa Skibets Dæk:
Et grusfuldt Syn han saa og hævded,
Sit Dag han næsten slap af Stræk:
Føst indeklemte en Mand han saa
Foruden Hoved der at staa!

Dg ikke kan min Pen beskrive
De Rædsels-scener der fandt Sted,
Kun fem Personer blev i Live
Mens atten Mand ialt strøg med.
Fra Trond hjem var de syv af dem
Som aldrig mere saa sit Hjem.

Dg Alle vare de tilvisse
Kun brave, gode, stoute Mænd.
Kapitainen selv var iblandt disse
Dg første Styrmand — Berger Jensen,
To Lodsjer, — af, hvad Sorg og Nød
Da alle disse fandt sin Død!

Dg Dig paa Dig til Stranden styktes
Med Stumper af det knuste Brag.
Dg mangt et Hjem af Sorg opfyldtes.
Det blev for dem en bitter Dag
Som denne Stjæbne fristede
Dg sine Kjære mistede!

Men Han, som Alting styrer, leder
Til Ham vi søger i vor Nød.
Paa Ham vi stoler, til Ham beder:
„Giv og idag vort daglig Brød!“
Dg — en Gang Gjenfyns-Timen slaar,
Naar vi for Herrens Afsyn staa!